

"Nob, kas saab varsti?" hüüdis ta.

Kroonprints teadis, et västupanemine ei aidanud, võtis wile ja astus ühe puldi juurde, mille pääle Papusch sügavasti kummardades needid panit.

Tüli algas. Praegu läjeldotud piinlisu mahajubutumise pärast ei tahnuud seltsonna pääl lajuw töödus niipea kaduda. Alles siis, kui põrsalese mahe piisumine algas, hallas töödus kaduma, suni teigi enam tööjätsi ei suutnud jäädva. Kuningas pidas naeru pärast olse lõbdu tinni, niijsama teised tuulajad, isegi kroonprints pidi mängus vähe wabet pidama, et teistega kaasa naerda. Wimaks naeris Quanzgi, Papuschi suurem västane. Niisugust naeru ei olnud nendes ruumides veel enne tuulduvgt.

Pärast tüli lõppu astus funingas kapellmeistri juurde.

"Sa oled mulle suurt rõõmu teinud," sõnas ta Papuschile lätt andes. "Selle weerond tunni joosul olen läbi mured ära unustanud. Palu minu täest midagi."

"Ob majesteed," togeles Papusch, "mitte mina ei ole seda komponeerinud, vaid sääl minu wäimees Grundmann."

"Ha," hüüdis kroonprints, "see mees on midagi väär!" "Ma arvan si," tähendas funingas ja võõras end siis Grundmanni poole: "Tule hõmme minu juurde ja ütle, mis sa soovid."

Kroonprints oga tömbas Papuschi lõrvale.

"Sina oled mu ära võitnud ja seda oli mulle tarvis. Tulemane Preisi funingas ei tohi mitte upatas olla, see olgu mulle õpetusets."

Ta nifutes pääd ja Papusch läks. Lõssi ees aga langeb ta Grundmannile saela.

"Pagona mee!" hüüdis ta. „Oled asja töestti joonde ojanud. Nob, tule nüüd kodu Leeni juurde kaasa ja teie, telseid, lab; täna peate õlut saama."

Leeni õnne rõib ju arvata.

Järgmisel hommiliul läks Grundmann funinga juurde ja sai lohe ette lastud.

"Nob, oled nüüd oma soovi üle järele mõtelnud?" tüsits funingas.

"Ma soowin ainult seda, et majesteed minu västu lähte oleks."

"Mulgugi, iseäranis aga, lui veel teissi niisugustid tütka komponeerid, lui see kontserdi on. Et sul sefs lusti oleks, nimetan sind sellega oma duelkomponistiks ja määratan sulle aastapalgaks 200 taalrid, pääle selle saad veel siamaale palga."

Iseenesest mõista, ei olnud nüüd Papuschel enam midagi tütre ja Grundmanni ühenduse roõstu ütelda: pulmad järgnesivad varsti.

Kuningas jäi oma duelkomponisti västu olati lähes; pärast funinga surma läks ta aga ametist ja võõrandas emale tegutud lofisatest pisutese laupluse. Papa Papusch osus tema juurde elama ja õpetas tütre poegi muusikas. Kui ta hääb tujus oli, jutustas ta la üleval seisvat „seafontserdi“ lugu.